

Dennis Jürgensen

Bloddue

384 sider

Politikens Forlag

En rigtig fin spændingsroman. Efter at have taget tilløb i nogle år i en anden genre er forfatteren blevet en af landets rigtig gode leverandører af krimier.

En af hans store styrker er, at han fletter viden og historie ind i sine bøger. Denne gang får vi en del af Tysklands historie med, og selv om DDR og Stasi, Berlinmurens fald og Helmut Kohl er uendeligt velbeskrevet og brugt i mangen en krimi, så bliver det her gjort nænsomt mod slutningen af bogen, hvor vi får genopfrisket, hvad Hauptkommissar Rudi Lehmann er for en størrelse. Det er ikke uspændende, og det er en videreudvikling af makkerparrets første optræden i forfatterens forrige bog. Denne gang når de to videre i at udveksle personlige traumer og tragedier fra fortiden. Der følger med til dags dato, hvor de altså, lægges der op til, har valgt den profession, de har, netop derfor.

Vi stifter for anden gang bekendtskab med det dansk-tyske makkerpar Lykke Teit og Rudi Lehmann. En god opfindelse, synes vi, fra forfatterens side. Lægger op til umiddelbart analyserende og slagkraftigt samarbejde. Det er i hvert fald den association, vi får.

En kvinde bliver fundet i sin stol med en død due i skødet.

Det er naturligvis et tegn. Men på hvad? Og hvorfor lige netop en due, og er det i virkeligheden en fredsdue....

Det viser sig at være en seriemorders kendetegn....

Koordinater, skovveje, bladløse træer, scanning af området, kontakter i Østberlin, altsammen ingredienser i en perfekt krimi, som Dennis Jürgensen har tilsat et fint, opbyggende og mundret sprog, så vi får os en god read på en god eftermiddag.

Historiens vingesus fejer lidt mere end en god smule hen over os, samtidig med at vi får plejet vores krimi- og thrillerbehov.